

ROXY.

Fortælling fra Indiana af
EDWARD EGGLESTON.

Oversat. af E. G.

(Fortsat.)

Stemmen var Jim McGowans, og Major Lathers som straks vidste, at der var ondt i Gare, lukkede Døren, mens den anden Stemme raabte:

„Du tør ikke røre mig med din lille Finger, du forbandede Kryster, du er“

„Medborgere“, gentog Mark. „Jeg er bleven kaldt en Vendekaabe, men jeg —“

„Slip mig“, hørtes Jim McGowans Stemme. „Jeg kan gøre det af med Sam Powers, hvad Dag det skal være. Slip mig, siger jeg!“

„Slip ham“, raabte Peters. „Jeg skal give ham en lige i Synet“

Der var stor Uro i Forsamlingen. Kun gamle Enok Jackson syntes fuldstændig rolig og ivrig efter at høre, hvad Bonamy havde at sige. De øvrige vilde langt hellere se et Slagsmaal end høre paa den bedste Taler i Verden.

„Jeg er bleven kaldt en Vendekaabe“, gentog Mark. „og jeg ønsker at —“

Men nu hørte man af Raabene udenfor Døren, at Modstanderne havde revet sig løs fra deres Venner og var i Færd med at tage sig en Nævekamp. Dette var for meget for Forsamlingen. Mark kunde sige „Medborgere“ saa meget han vilde. Medborgerne havde allerede sluttet Kreds om Sam Peters og McGowan, som havde trukket Bluserne af og stod parat til Fægningen, som de af en eller anden Grund udsatte trods alle deres Forsikringer om at være parat til den.

Bonamy beholdt ingen andre Tilhørere end Major Lathers og Enok Jackson, som betragtede ham med sin uskyldigste Mine, og sin Modpart, der formelt ventede paa, at han skulde begynde.

Da Mark opgav at tale, var Enok Jacksons Triumf fuldstændig. Men han vandrede hjem med en Statsmands Alvor. Mark gav dog ikke derfor tabt. Han fik en republikansk Fredsdommer hentes, fik skrevet og bevidnet en Anklage mod Peters og McGowan og hjalp egenhændig med til at arrestere dem. Denne raske Handling frelste ham fra Skammen ved et fuldstændigt Nederlag, men det var for sent at redde Mødet. Da endelig Deltagerne i denne Spilfægning havde betalt deres Bøder, var det saa langt hen paa Dagen, at det var umuligt atter at samle Tilhørerne.

Lathers sagde intet til Mark, medens de red derfra. Bonamy ventede stadig at faa en Bebrejdelse for sin Daarskab med at rende efter „kønne Piger og saadan noget“. Men Lathers vidste, at Mark ikke trængte til mere.

Fra den Tid og til Valgdagen hengav Bonamy sig helt til Agitationen, og hans betagende Taler og indsmigrende Væsen lod ham nogenlunde oprette den Skade, han havde lidt. Først den allersidste Dag, han var ude paa den anstrængende Agitationstur, vovede han sig paa Hjemvejen hen til Kirtleys Stakit for at bede om en Drik Vand. Her blev han holdende en halv Time uden at ville staa af, medens Nancy, som stod paa den anden Side, fik Mark til at glemme hendes pjankede Snak ved stadig at skifte Stilling, saa at hendes Ansigt og Skikkelse tog sig rigtig ud til sin Fordel. Kun Nødvendigheden af at være i Luzerne tidlig nok til det store Aftenmøde, hvormed Agitationen sluttede, gjorde, at Mark tog sig sammen og afbrød Samtalen. Det var haardt for ham at rive sig løs. Den troldomsfulde Sirene brugte al sin Magt for at holde ham tilbage. Kun ved at opofre et Signet, som ikke var videre værdifuldt, og som han saa hende betragte med begærlige Blikke, lykkedes det ham at slippe løs. Han skældte sig selv ud den halve Vej til Luzerne for sin forbiirede Uforsigtighed med at give hende Signetet. Dog beroligedes hans haabefulde Sind efterhaanden, og han holdt en glimrende Tale, hvori han opfordrede Republikanerne til at samle sig om Helten fra Tippecanoe.

FJERDE KAPITEL.

Valgdagen.

Man har tidt været fristet til at undre sig over, at Mand kan have Lyst til at give sig af med Politik. Lysten til Folkegunst og Magt har naturligvis nogen Indflydelse, men hos Smaapolitikere kan dette dog næppe være Grund nok til den Iver, hvormed de hengiver sig til et Arbejde, der er saa fuldt af Møje, Ubehageligheder og Besvær. Det maa være Lysten til Strid og Lysten til Lykkespil, som er den dybeste Aarsag til denne Begejstring. Denne Legen med Menneskers Skæbne maa være interessant for hvem der har Lykkespillereens Mod og Drift.

Begge Partiernes store Slutningsmøde var bleven holdt i Luzerne. Andre Slutningsmøder var holdt paa andre Steder. Endelig oprandt Valgdagen. Politikerne fo'r op af deres urolige Søvn. Jeg synes, at Valgdagen maa være streng for Kandidaten, fordi han slet intet har at foretage sig. Stemmesamlerne kan have travlt nok hver paa sit Sted, men Kandidaten har kun at vente til henad Aften. Alt imens er han sig bevidst, at han bliver omhyggelig iagttaget, og at man nok skal lægge Mærke til, om han viser det mindste Tegn paa Utilpashed. Men ved Kuglevalgmaaden maa han forblive i fuldstændig Uvished om Udfaldet, indtil Valget er afsluttet.

Paa hin første Mandag i August Maaned 1840

var Byen allerede Klokken syv om Morgenen fuld af Folk. De gamle Politikere stemte i al Stilhed tidlig paa Formiddagen. Derpaa kom den støjende Hob, der ikke kunde stemme uden at bande og skændes. Der raabtes „Leve lille Van“ og „Hurra for Tippecanoe“, for endskønt Præsidentvalget først fandt Sted flere Maaneder senere, saa vilde dog Provinsvalgene ved Eksemplets Magt have megen Indflydelse derpaa.

Ved Middagstid, da Trængslen var størst, kom gamle Bob Harwell, en Soldat fra Revolutionstiden, hvem det var lykkedes at opleve en høj Alder trods sit ustandselige Drikkeri. Han blev kørt hen til Valgurnen under Republikanernes øredøvende Hurraraab for den gamle Helt. Harwell følte sig smigret. Idet han med skælvende Haand fremrakte sin Stemmeseddel, lettede han paa Hatten og svingede den med Anstrængelse over sit Hoved.

„Karle“, raabte han med krigerisk Stemme, „jeg sloges for General Washington og jeg stemte for ham, og nu har jeg stemt for General Harrison (den gamle Mand troede, at han havde) og hvis Helten fra Tippecanoe bliver valgt, saa ønsker jeg at dø lige med det samme og være den første til at rejse til Himlen og fortælle Washington, at General Harrison er valgt. Hurra“

„Det vil rigtignok være længe, før du kommer der, din gamle Synder“, raabte en af Demokraterne.

De gamle svejtsiske Nybyggere, og de, som nedstammede fra dem, stemte for den demokratiske Valgliste, fordi de godt kunde lide Partiets Navn. Vist er det imidlertid, at de kendte lige saa lidt til de finansielle Spørgsmaal, der skilte de to Partier, som deres amerikanske Medborgere.

Efter at Revolutionshelten var kørt bort, kom der en gammel Franskmand, Pierre Larousse. Han blev i Almindelighed regnet med til Svejtserne for Sprøgets Skyld, men han stemte med Republikanerne.

„Hvorfor vil De dog stemme paa den Republikliste“, raabte David Croissant, en af de gamle Svejtsere. „De er en rigtig Vendekaabe, som kommer herover til Amerika og ikke vil være en Demokrat. Da Papispose, din Hønsetar“

„For alle Ulykker“, udbrød Larousse. „Du tænker, at jeg er en Vendekaabe. Jeg tænker, du er et rigtigt lille Fæ. Sludder og Vrøvl. Jeg har aldrig været Demokrat. Jeg kender ingen Ting til Demokraterne. Torden og Lynild. Jeg boede i Paris. Robespierre var en Demokrat. Jeg var nødt til at ryste paa Hovedet hver Morgen for at mærke, at det ikke var hugget af. Jeg lider ikke jeres Demokrater. De er mig for blodige. Jeg holder af at have mit Hoved i Behold. Tag Jer i Agt. Af Vejen, dit Fæ“

Det voldte adskillig Vanskelighed at forhindre, at den svejtsiske Demokrat og den franske Republikaner lod deres stolte franske Eder ledsage af ligesaa stolte Næveslag.

Ledsaget af disse og lignende uværdige Afbrydelser udførte den amerikanske Borger den Gang sin „kongeligste Handling“ at stemme. Den største Fægter fra Vestsiden af Landet modtog fornøjet en Udfordring fra den mest bekendte Fægter fra Østsiden. Disse to gennembankede hinanden nede ved Flodbredden i al Venskabelighed, indtil han, der havde udfordret, saa, at hans Modstander var ved at snappe efter Vejret og nødte ham til at „lave Kalvereb“, det vil sige ved Tegn tilkendegive, at han var overvunden.

Natten kom og med den endnu mere Drikkeri, Støj og Slagsmaal, som skulde udfylde Tiden, til Efterretningerne kom. Efter Klokken ni kom endelig Rytterne først fra den ene Side og saa fra den anden og bragte Efterretninger fra Landvalgkredsene. Naar et Bud kom, blev der en Strømmen hen til den Del af Torvet, som laa mellem Raadhusedøren og Pumpen. Her blev Efterretningerne afleveret, og Partierne raabte afvekslende Hurra, eftersom Nyhederne viste, at Sejren hældede til den ene eller den anden Side. Demokraterne blev meget ophidsede ved at Landet, som altid havde holdt sammen, nu var i Færd med at blive overmandet af Republikanerne. For dem var dette det første Slag af den store Oppositionsbølge, som skyldte Jacksons Meningsfæller bort fra deres tolvaarige Hold paa Regeringen.

Ved de første Efterretninger havde Bonamy nogle faa Stemmers Flertal og hans Venner var sikre paa hans Valg. Men Mark ventede angsteligt paa Straffen for sine Synder. Hans Lefleri med Nancy Kirtley syntes ham nu ikke halvt saa morsomt. Han kunde indse, at Rocky Fork kunde blive Skyld i, at hans ærgerrige Drømme blev skuffet. At betale Spillemandspenge hjælper godt til at vække Samvittigheden op.

Da Efterretningerne fra Rocky Fork blev oplæst, blev Mark meget forbauset ved at erfare, at der, hvor næsten alle Stemmer var demokratiske, havde hans Ven Major Lathers modtaget fire og tyve Stemmer. Selv havde han akkurat een Stemme. Den maatte være afgivet af gamle Gideon Kirtley. Alle andre Mænd i Rocky Ford var hans Fjender.

Da der kom Besked fra de Steder i Nærheden, hvis Bud havde redet deres skindmagre Heste halvt ihjel for Fædrelandets Vel, fik Mark et lille Glimt at se af Lathers fiffige Haand. Han havde mistet fire og tyve Stemmer for at opveje de fire og tyve demokratiske Stemmer, som Lathers havde modtaget. Det var et rigtigt Akkordsystem.

Det havde altsaa Lathers taget sig for, mens han havde baaret sig ad som en Nar og danset og været opmærksom mod den „forbistrede Nancy Kirtley“, som han nu betegede hende i sine angerfulde Enetaler.

Klokken 10 havde man endnu ikke hørt fra de

to fjerne Byer, York og Posey. Hele Udfaldet berode paa dem. Det var endnu usikkert, om Republikanerne eller Demokraterne havde sejret. Men der var kun lidt Udsigt til, at de tidligere demokratiske Byer kunde afgive tilstrækkelig mange republikanske Stemmer til at vælge Bonamy.

Imidlertid drøftede man Efterretningerne fra Tannereggen. Hvorfor var Bonamy saa langt tilbage der? Da Historien om Dansen kom frem, blev der grint ad Marks Taabelighed, og man godtede sig over den Snuhed, hvormed Major Lathers havde ført sig den til Nytte. Men Lathers vilde paa ingen Maade tilstaa, at han havde forraadt sin Ven. Paa Spørgsmaal om hans forøgede Stemmeantal erklærede han, at Hundeloven og den Slags havde gjort Udslaget. Da Tiden trak ud, og Klokken var næsten elleve, trak den utaalmodige Folkehob opad imod den øverste Del af Byen, hvor man kunde møde Budet fra York og Posey. Her stod man under Træerne uden for et lille rødt Hus, hvor der boede en Hattemager og ventede paa Stemmesedlen, der skulde afgøre det højtidelige Spørgsmaal om en fem, seks Smaaborgeres Valg, et Spørgsmaal, som for de ophidsede Partifæller syntes næsten at være Liv og Død om at gøre.

Pludselig hører man Lyden af en Hest, som plasker i Vand og Mudder. Alle styrter frem for at se, om det er en Republikaner eller en Demokrat, som kommer, for, som Budbringeren er, saa er Budet, han bringer.

„Hurra for York og Posey!“ Mark, som er med i Skaren, opdager, at det er Daniel Hoovers Stemme, og han er Leder for den republikanske Kreds i Posey. Vælgerne omringer ham og forlanger at høre Efterretningerne. Demokraterne haaber endnu, at Bonamy er slaaet. Men de faar kun samme Svar fra Budet. Han svinger sin Hat, rejser sig i Sædden og raaber: „Hurra for York og Posey!“

„Naa, hvordan staar det saa til i York og Posey, Hoover? Det vil vi gerne vide“, raaber Mark, som ikke længer kan udholde Forventningen. Men Hoover er kanoifuld og kan ikke give nogen forstaaelig Underretning om Valget i York og Posey. Han besvarer ethvert Spørgsmaal, der rettes til ham, med at rejse sig i Stigbøjlerne, svinge sin Hat og brøle: „Hurra for York og Posey, siger jeg“

Efter en halv Times forgæves Forsøg paa at hale nogen mere bestemt Mening ud af ham, fandt Mark paa en Udvej.

„Hør, Daniel, kom nu hellere herover til Dixons og faa dig en Dram. Du er ved at blive hæst“

Denne Tiltale rørte den fædrelandskærlige Mand. Det lykkedes Mark at faa standset de gentagne Hurraraab og overtalte Hoover til at give sig en Opskrift, han havde i Lommen, hvorpaa stod:

„York giver nitten Stemmers Overtal for Republikanerne.

Posey giver syv for det samme.
Bonamy er kaaret“

Dette betød, at Mark var valgt. Dog sov han ikke rolig før to Dage senere, da den omhyggelige officielle Tælling gav ham tretten Stemmers Overvægt.

Efter dette heldige Udfald blev hans Anger over at have frataget Jim McGowan hans Kærester betydelig mindre. Dog skrev han sig nogle Forsigtighedsregler bag Øret, for at han ikke atter skulde komme i Forlegenhed.

Mark Bonamy var ikke slet. Han var kun en Mand, hvis Karakter ikke er fastnet. Han var som en bevægelig Sandbanke, der fra alle Sider ligger aaben mod Vandet. Enhver Stigen eller Falden eller Forandring i Strømmen rev ham med sig. Der gives Mænd, som ikke er slette, der kan gøre slette Ting af lutter Letbevægelighed. Han var ikke god, men hvis han blev grebet af en Magt, som var stærk nok til at tage Herredømme over ham, saa kunde han blive god. Livets Prøvelser kunde ogsaa efterhaanden hærdte en saadan Karakter enten til det gode eller til det onde. Men i Marks nuværende Stilling, sund og kraftig og livslysten, med hurtig Opfattelse, livlig Fantasi, ærgerrig Forfængelighed, tiltalende Væsen og Godmodighed, spillede der højt Spil mellem Djævel og Skytsengel om ham.

Lad os sige til hans Ros, at han var forbleven ædru denne Valgaften. Hans Sejr var ikke sikker nok til, at han turde vise sin Glæde for tidlig. Desuden var Drukkenskab ingen særlig Fristelse for Bonamy. Hvis han af og til drak for meget, saa var det ikke af ærvelig Lyst til et Oplivelsesmiddel og meget mindre endnu af en forslugen Lyst til at drikke. Den levende Følelse af hans Uforsigtighed ved Rock Fork virkede tilbage paa ham paa Valgdagen. I hvert Tilfælde vandrede han hjem lidt over Midnat uden anden Rus end den, at han havde vundet Valget. Selv denne Glæde var nedstemt af Frygten for, at den officielle Beretning skulde nedslaa hans Sejr.

Det var medens han syslede med disse Tanker, at han indhentedes Roxy Adams og hendes Veninde Twonnet i Skyggen af den tavse Dampmølle.

„God Aften, eller god Morgen — jeg ved ikke en Gang, hvad jeg skal sige“, lo han, da han kom hen til dem. I har da vel ikke ventet efter Valgefetterretninger, vel?“

„Har De hørt Dem, Mark? Er De valgt?“ udbrød Roxy med en Iver, der smigrede Bonamy.

„Ja, jeg er valgt lige knap og nap“, svarede han. „Men hvorfor i Verden spadserer I Piger her om Natten? Jeg vædder paa, at Roxy har siddet oppe et eller andet Sted“

„Ja“, sagde Twonnet, hvis livlige Sind ikke kunde dæmpes ned af Omstændighederne, „vi har naturligvis siddet oppe, siden vi ikke er gaaet i Seng. Der behøves ikke noget Medlem af den lovgivende Forsamling til at udfinde det, ærede Hr. Bonamy“

Denne Snak med hans gamle Skolekammerat var meget behagelig. Mark kunde godt lide at faa sin nye Værdighed vist frem, endogsaa i Spøg. I en vestamerikansk By, hvor en Indfødt aldrig er i Stand til at aflægge sit Døbenavn, tager man sig altid den Slags Friheder.

„Men hvor har I været i Aften?“ spurgte Mark, mens han fulgtes med dem.

„Nede hos Haz Kirtleys. Hans Barn døde for omtrent en Time siden“, sagde Roxy. „Saa sendte jeg Bud efter Twonnet, for at hun skulde vise dem, hvordan de skulde lave et Ligklæde. Saadan noget forstaar hun, ved De nok“

„Ja, det er lige noget, jeg dur til.“ afbrød Twonnet. „Det har jeg aldrig tænkt paa før. Der er intet skabt til Unytte, ved jeg. Der bør være en Kvinde i Byen, som forstaar at lave Ligklæder til døde Mennesker. Og det er mig. Men Roxy, nu skal jeg fortælle, hvad hun dur til.“ vedblev den begejstrede Svejtserpige med stor Iver. „Hun holder Folk ude af Ligklæderne. Det er bedst, Mark, at jeg faar sat et Skilt ud. Antoinette Lefauve, Ligtojsyerske! Hvordan lyder det?“

„Fremmede vilde da aldrig kunne begribe, at det var Dem, der mentes“, sagde Mark. „Et Blik paa Deres Ansigt vilde faa Folk til at tænke, at De aldrig havde set noget Lig. Desuden kunde De ikke lade være at le ved Begravelsen, Townnet. — De ved godt, De kunde ikke!“

„Ja, jeg ved det“, sagde hun, og ved Tanken derpaa klang hendes Latter igen. „Jeg lo i Aftes lige over det stakkels døde Barn, og jeg kunde have Lyst at piske mig selv for det. Ser De, Haz Kirtleys Søster var der. Haz er saamænd uvidende nok, men hans Søster, aah“ — og Twonnet standse atter for at le.

„Aa, Twonnet, le dog ikke saadan“, sagde Roxy. „Jeg kan slet ikke komme ud fra det stakkels Barns Lidelser og Moderens Skrig, da det var dødt. Jeg troede en Gang, at den Slags udannede Folk ikke havde ret meget Følelse. Men det har de alligevel. Haz' Søster er en uvidende Pige, og jeg synes ikke ret godt om hende, men køn er hun.“

„Hun er den smukkeste Skabning, jeg nogen Sinde har set“, sagde Twonnet. Men da hun saa højtidelig paa mig med sine store, klare Øjne og fortalte mig, at hun vidste, at Barnet skulde dø, fordi Uglen tudede, og Hunden havde hylet den hele Nat, saa troede jeg, at jeg skulde dø af Latter“

Mark kunde ikke svare noget videre hertil. Han havde aldrig tænkt paa noget Slægtskab mellem Haz Kirtley, Ølhusken og Nancy Kirtley, som var tre, fire Mil borte paa Rocky Fork. Var Nancy kommen til Byen i Dag for at være hans onde Aand. Han ønskede hjertelig, at han aldrig havde set hende. Uden at have nogen Mening om Sagens Sammenhæng fik Twonnet pludselig en ustyrlig Lyst til at drille.

„Det er sandt, Mark“, begyndte hun igen, „mens jeg sad og lavede Ligklædet, betroede Nancy mig, at hun godt kendte Dem. Hun talte om Dem, som om De var hendes rigtig gode Ven“

„En Valgkandidat maa være alle Menneskers rigtig gode Ven“, sagde Mark i en ærgerlig Tone, idet han tænkte paa det Signet, han i Gaar havde givet hende.

„Hun sagde, at De ikke dansede ret godt Reel“ paastod Twonnet. „Hun paastaar, at hun har danset med Dem hele Natten, og det maa hun da vide.“

„Pyt“, sagde Mark, „slikken en Løgnehistorie“

Bonamys øjensynlige Ærgrelse morede Twonnet. „Stakkels gamle Hr. White“, afbrød Roxy dem. Hun vilde gerne hjælpe Mark ud af Forlegenheden. „Se, der brænder hans Lys endnu. De siger, at han nu i tredivte Aar ikke har turdet sove i Mørke. Det maa være forfærdeligt at have saadan en ond Samvittighed“

Der var noget i Marks Sind, som paa en hel urimelig Maade fik ham til at mene, at denne Hentydning til Hr. Whites Samvittighed var en Snert til ham.

White var en gammel Mand, som for mange Aar siden havde skudt og dræbt en Mand i en Gadekamp. Den Gang var Territoriet Indiana endnu nyt og lovløst. Men den gamle Mand havde siden aldrig sovet uden et Lys i sit Værelse.

Nu havde de naaet den lille Laage i Stakittet ind til Twonnet Lefauves Hjem. Mark var glæd ved at sige Farvel til den livlige, drillende Pige og gaa videre med Roxy, hvis Hjem laa lidt længere borte i samme Retning som hans eget. Nu, da Twonnet var ude af Syne, vendte hans gode Humør tilbage.

Der var i Aften dukket nogle Tanker frem i hans Sind om at leve et bedre Liv, og han betroede Roxy, at han nok kunde have Lyst til at tage fat paa en anden Maade. Dette faldt meget let, da han vidste, at hun hjertelig vilde bifalde det. Bifald trængte han til mere end til noget andet. Desuden var Roxy Byens Helgen. I en Landsby behøver ingen at lede efter en „Mission“. Den, som kan gøre noget godt, bliver straks anerkendt og tidt kaldt paa. Den Kvinde, som har Geni for Paaklædning, bliver straks tilkaldt i alle de kritiske Øjeblikke, da der skal syes Dragter til Bryllup, „anden Dags Gilde“ eller Begravelse. Og den Kvinde, hvis Haand er blød, og hvis Sind er kærligt, bliver bedt om at vaage hos de syge, saasnart der er noget alvorligt paa Færde. Saadan var Roxy Adams. Hjælpsomhedens Gave var hende medfødt. At besidde den, er at være i Gæld til alle dem, som trænger til den.

(Fortsættes.)